

не ги чува, споменували за неговы тѣ побѣды, прославяли величіе то на негова та добродѣтель. Но Периклъ сичко то слушалъ и имъ казалъ: Чудѣ са, дѣто вый споменувате само туй, въ което щастіе то има равенъ дѣлъ съсь мене, което са падало на случка вече на много полководцы; а най добро то вый сте и забравили — ни единъ Аѳинянинъ по моя причина не ё обличалъ желѣйна дреха.

Алкивиадъ.

1.

Алкивиадъ произлѣзвалъ отъ богатъ, благороденъ родъ, който възлѣзвалъ до Теламонида Аякса и былъ сродникъ на Перикла, който му былъ настойникъ, слѣдъ бащина та му смъртъ. Природа та была надарила Алкивиада съ отличны тѣлесны и духовны дарбы: той ималъ пре-хубава личность, буденъ, силенъ умъ и прикрадливъ гласъ, на който придавало ёще повече пріятность малко то пелтекувенъе, — той не изреквалъ твърдѣ чисто буква та р. За туй той былъ много лекомысленъ и неразмысленъ, което и было отличителна та черта на Аѳинскія народъ. Не ё за чудо, дѣто при таквызи дарбы Алкивиадъ, ёще въ дѣтинство, обърнѣлъ на себеси вниманіе то на Аѳиняны тѣ; сички тѣ говоряли за неговы тѣ остроумны изреченія, за неговы тѣ игры.

Веднѣжь, той са борѣлъ съ дѣте по силно отъ него: за да не бы са надвилъ, той му ухапалъ рѣката. Съперникъ тѣ му зелъ да го укорява: „Алкивиаде, ты са хапишь като жены тѣ!“ — Алкивиадъ отговорилъ: „кажи по добрѣ, като львове тѣ!“ Други пакъ той играялъ на улица та заедно съ много дѣца на турна, въ туй време, като дошло редъ до него да хвърля кокалче то, по улица та преминувала нѣкаква каляска. Алкивиадъ помолилъ кучера да почака малко, но кучеръ тѣ не щѣлъ да испълне просьба та му. Тогази Алкивиадъ легнѣлъ напрѣки на улица та, направо прѣдъ конѣ